

آخرین وضعیت گواهینامه موتور سیکلت برای بانوان

رئیس پلیس راهور فراجا از اعلام قریب‌الوقوع آخرین وضعیت صدور گواهینامه موتورسیکلت برای بانوان خبر داد و گفت نتیجه نهایی این موضوع به‌زودی از سوی سخنگوی فراجا به اطلاع مردم خواهد رسید.

به گزارش مهر، رئیس پلیس راهور فراجا، با انتقاد از بلااستفاده ماندن مرکز کرش‌تست، گفت: با وجود افتتاح این مرکز و الزام قانونی، تاکنون حتی یک خودرو در آن آزمایش نشده است.

سردار تیمور حسینی، در نشست خبری که به مناسبت گرامیداشت‌روز خبرنگار برگزار شد، ضمن تبریک این روز به خبرنگاران و فعالان رسانه‌ای اظهار کرد: رسانه‌ها حلقه واسط میان مجموعه حاکمیت و دستگاه‌های اجرایی با بدنه جامعه هستند و تعامل سازنده آنان در آگاهی‌بخشی، انعکاس دقیق اخبار، مطالبات مردم و بیان کاستی‌ها و نواقص، اهمیت بسیار زیادی دارد.

حسینی در پاسخ به پرسشی درباره صدور گواهینامه موتورسیکلت برای بانوان گفت: به‌زودی آخرین نتیجه این موضوع از طریق سخنگوی محترم فراجا به اطلاع مردم خواهد رسید.

افزایش شمار صیادان مفقود شده بندرنگه در آب‌های خلیج فارس به ۱۳ نفر

فرماندار بندرنگه گفت: شمار صیادان مفقودی در شهرستان به ۱۳ نفر افزایش یافت. فرماندار بندرنگه افزود: احتمال اتمام سوخت، ایجاد نقص فنی و یا شرایط نامساعد دریا برای صیادان وجود دارد، اما تاکنون اطلاعات دقیقی از وضعیت آنها در دست نیست.

به گزارش مهر، فرماندار بندرنگه گفت: شمار صیادان بندرنگه در شهرستان به ۱۳ نفر افزایش یافت.

قواد مراد زاده اظهار کرد: ۱۳ صیاد از شهرستان بندرنگه که حدود شش روز گذشته برای صید راهی دریا شده‌اند، همچنان به خانه بازنگشته و خانواده‌هایشان از سرنوشت آنها بی‌خبر هستند. وی افزود: صیادان با سه قایق جداگانه از اسکله بندرنگگ، اسکله گشه عازم دریا شده‌اند. فرماندار بندرنگه افزود: احتمال اتمام سوخت، ایجاد نقص فنی و یا شرایط نامساعد دریا برای صیادان وجود دارد، اما تاکنون اطلاعات دقیقی از وضعیت آنها در دست نیست.

مرادزاده از همه صیادان و شناورهایی که در این محدوده دریایی رفت و آمد دارند خواست در صورت مشاهده قایق، سرنشینان آن یا هرگونه نشانه‌ای از آنها، موضوع را هرچه سریع‌تر به خانواده‌ها یا مراجع مربوط اطلاع دهند.

بی‌خبری از ۹ صیاد بندرنگه‌ای پس از پنج روز
قواد مرادزاده، فرماندار شهرستان بندرنگه، از بی‌خبری ۹ صیاد بندرنگه‌ای خبر داد که پنج روز پیش با سه قایق جداگانه از اسکله‌های بندرکنگ و گشه راهی دریا شده‌اند و تاکنون بازنگشته‌اند. قواد مرادزاده، فرماندار شهرستان بندرنگه، از بی‌خبری ۹ صیاد بندرنگه‌ای خبر داد که پنج روز پیش با سه قایق جداگانه از اسکله‌های بندرکنگ و گشه راهی دریا شده‌اند و تاکنون بازنگشته‌اند.

قواد مرادزاده، فرماندار شهرستان بندرنگه، از بی‌خبری ۹ صیاد بندرنگه‌ای خبر داد که پنج روز پیش با سه قایق جداگانه از اسکله بندرکنگ و اسکله گشه راهی دریا شده‌اند و تاکنون به خانه بازنگشته‌اند.

وی گفت: احتمال تمام شدن سوخت، نقص فنی شناور و یا گرفتار شدن در شرایط نامساعد دریا برای این صیادان وجود دارد، اما تاکنون اطلاعاتی از وضعیت آنها در دست نیست. فرماندار بندرنگه افزود: جستجوی دریایی برای یافتن این صیادان تاکنون نتیجه‌ای نداشته است.

هیاهوی ازدحام جمعیت در واگن مترو با فریاد زن جوان بر سر مرد میانسال متوقف می شود. مردی که میان جمعیت به حریم شخصی او دست‌درازی کرده بود، از لایه لای جمعیت خارج، و با توقف مترو از ایستگاه سریع پیاده شد، اما آنچه پس از این واقعه رخ داد از خود آزار نکان‌دهنده‌تر بود؛ همه می‌گفتند «ما هر روز شاهد این صحنه‌ها هستیم، دیگر برابیان عادی شده است».

به گزارش انتخاب،امنیت زنان در تهران زیر تیغ سوءمدیریت شهری به یغما رفته است. این درحالی است که در مناسبت‌های رسمی از کرامت زنان سخن گفته می شود، بی‌آنکه در معماری و سازماندهی فضاهای عمومی، این کرامت به صورت عینی و قابل سنجش تضمین شده باشد. نتیجه آن است که شهر در سطح گفتمانی زنان را محترم می‌شمارد، اما در سطح عینی، آنان را در معرض اضطراب دائمی رها می‌کند. هر جا زنی ناچار است مسیر خود را بر اساس احتمال تعرض، مزاحمت، تعقیب، تحقیر یا بی‌پناهی تنظیم کند، باید گفت که شهر از کارویژه مدنی خود فاصله گرفته و به سازوکاری برای بازتولید نابرابری جنسیتی بدل شده است. فضاهای ناامن شهری برای زنان صرفاً مسئله‌ای مربوط به انتظامات، روشنایی‌معاير یا افزایش دوربین‌های نظارتی نیست؛ این پدیده نشانه‌ای فشرده از نوعی شکست در فهم حق شهروندی و ناتوانی در به‌رسیمت‌شناختن زنان به‌مثابه سوه‌زهای کامل شهروندی است.

بعلاوه، ناامنی برای زنان تنها به داخل واگن‌ها محدود نمی‌شود بلکه ساختار کالبدی ایستگاه‌ها و فضاهای پیرامونی آن‌ها، خود مولد ترس هستند؛ ایستگاه‌هایی مانند ایستگاه شهید حقانی در ساعات پایانی شب به نمونه‌ای بارز از جغرافیای وحشت تبدیل می‌شود. این در حالی است که این فضا باید تجسم برابری در بهره‌مندی از زیرساخت عمومی باشد، اما در عمل برخی ایستگاه‌های خلوت، اهرموهای طویل و کمپور، ورودی‌ها و خروجی‌های بی‌دفاع، فضاهای فاقد حضور مؤثر نیروی انسانی و نقاط کور نظارتی به زنان این پیام روشن را منتقل می‌کنند که امنیت آنان در منطق طراحی و مدیریت اولویت نداشته است. فقدان روشنایی استاندارد، کور بودن نقاط تحت نظارت دوربین‌ها و نبود گشت‌های پیاده در نقاط استراتژیک ایستگاه‌ها، فضاهای شهری را به حیاط‌خلوتی برای آزارگران بدل کرده است. مدیریت شهری که بودجه‌های کلان را صرف پروژه‌های ویتربینی می‌کند هنوز به این درک نرسیده است که نور و دید عمومی ابتدایی‌ترین ابزار امنیت هستند. در چنین وضعی، مسئله فقط وقوع جرم نیست؛ مسئله بنیادی‌تر، تولید مستمر احتمال آسیب باشد.

بن‌بست «جداسازی کالبدی» و ناتوانی در مدیریت
تقریباً در اکثر موارد، نخستین و بدوی‌ترین واکنش مدیریت شهری به ناامنی فضاها برای زنان «جداسازی کالبدی» بوده است. مدیرانی که توانایی تأمین امنیت در فضاهای عمومی را ندارند، دیواری از جنس تفکیک برپا می‌کنند تا ناتوانی خود در نظارت و کنترل اجتماعی را پنهان کنند. ایده گسترش واگن‌های زنانه یا جداسازی‌های جنسیتی در ایستگاه‌ها، نه تنها به امنیت عمق نمی‌بخشد بلکه اعترافی رسمی به شکست در مدیریت رفتار شهروندی است.

تفکیک جنسیتی، زن را از فضای عمومی مشترک طرد می‌کند و این پیام مخایره می‌شود که «اگر می‌خواهی آزار نبینی به خلوت خودت پناه ببر». این رویکرد، حق بر شهر را از زنان سلب کرده و امنیت را نه به مثابه یک ساختار حاکمیتی بلکه به عنوان یک

وظیفه فردی که تنها با دوری از مردان محقق می‌شود، تعریف می‌کند. حال آنکه امنیت واقعی، محصول نظارت هوشمند، حضور مستمر نیروی آموزش‌دیده و طراحی باز و شفاف فضاهای عمومی است، نه نصب پرده و حصار. به طور کلی، این گونه اقدامات، محصول مستقیم نگاهی است که به‌جای اصلاح رفتار آزارگر و ایمن‌سازی فضا به دنبال محدود کردن قربانی باشد.
مسئله‌های مدیریتی شهری باید پاسخگو باشد
برای باز صراحت تأکید کرد که هرگاه زنان ناچارند ساعت تردد، شیوه پوشش، نوع توقف، محل ایستادن، نحوه نگاه کردن، یا حتی سرعت گام برداشتن خود را بر مبنای مدیریت شهری تنظیم کنند، ما با یک نقصان فردی مواجه نیستیم بلکه با نوعی خشونت ساختاری روبرو هستیم که در کالبد شهر رسوب کرده است. مدیریت شهری باید پاسخ دهد که چرا تا کنون یک سیستم گزارش‌دهی سریع، دیجیتال و قابل‌پیگیری برای موارد آزار جنسی در مترو و اتوبوس تعبیه نکرده است؟ چرا پرسنل مترو برای مداخله تخصصی در این موارد آموزش ندیده‌اند؟ امنیت زنان با شعارهای کلیشه‌ای تأمین نمی‌شود؛ امنیت، محصول یک ساختار سخت‌گیرانه است که هزینه آزارگری را برای فرد خاطی به حداکثر برساند.

امنیت زنان، معیار سنجش مدنیت یک شهر و کفایت مدیران آن است. تهران امروز، شهری است که در آن زنان برای تردد ساده، باید نقشه‌های ذهنی از مسیرهای کمتر خطرناک ترسیم کنند. آنچه برخی مدیران صرفاً نگرانی می‌نامند، در واقع نشانه فروپاشی اعتماد شهروندی است؛ پرتیش اساسی این است؛ چگونه می‌توان از توسعه شهری، زیست‌پذیری، سرمایه

امنیت زنان در تهران زیر تیغ سوءمدیریت شهری به یغما رفته است

بحران حق شهروندی

ناامنی زنان در مترو و فضاهای پیرامونی آن، دیگر نه یک اختلال موردی در نظم شهری بلکه نشانه‌ای صریح از اختلال در منطق حکمرانی شهری است؛ جایی که فقدان نظارت مؤثر، طراحی ناکارآمد، بی‌توجهی به عدالت فضایی و تاخیر در مداخله، ابتدایی‌ترین حق شهروندی زنان را به امری شکننده و ناپایدار تبدیل کرده است، وقتی تقریباً نیمی از جمعیت شهر ناچارند استفاده از حمل‌ونقل عمومی را با محاسبه ترس، احتمال مزاحمت و ارزیابی مداوم خطر تنظیم کنند، مسئله صرفاً به امنیت فردی تقلیل نمی‌یابد بلکه باید آن را نشانه‌ای از فرسایش مدنیت شهری دانست.

اجتماعی و عدالت سخن گفت، اما نسبت به امنیت جنسیتی در فضاهای عمومی بی‌اعتنا ماند؟ شهری که نیمی از جمعیت آن حق استفاده بدون ترس و آزادانه از خیابان، مترو، پارک، پیاده‌راه و ایستگاه راندارند، اساساً واجد توسعه متوازن نیست. از این‌رو، ناامنی زنان در شهر باید از حاشیه گزارش‌های مناسبتی خارج و به متن ارزیابی حکمرانی شهری وارد شود. تا زمانی که امنیت زنان به‌عنوان معیار مرکزی سیاست‌گذاری، طراحی و پاسخ‌گویی نهادی پذیرفته نشود، هر ادعایی درباره شهر مدرن، عادلانه و انسانی، چیزی جز لفاظی نخواهد بود.

رئیس مرکز زنان و خانواده وزارت کشور: قطعاً غفلت وجود دارد
پروین داداندیش، رئیس مرکز امور زنان و خانواده وزارت کشور در گفتگو با پایگاه خبری انتخاب بیان کرد: مانند قدیم نیست که در شهر کمتر زنان را ببینید. یکی از وظایف مدیریت شهری در حوزه زنان و خانواده این است که این فضاها باید امن باشد. وی افزود: اداره کل زنان و خانواده شهرداری تهران باید یکی از وظایفش همین باشد و این موضوع را دنبال کند. اخیراً اطلاعی ندارم چه اقدامی انجام داده اند، اما می‌توانم به شما این قول را بدهم که حتماً در اولین فرصت پیگیری کنم و با آنها نشست داشته باشیم که ببینیم چه اقدامی می‌توان انجام داد. داداندیش تصریح کرد: در گذشته در شهر تهران مناطق ناامن مختلف شناسایی شده بود و نقشه آن درآمده بود و برنامه شهرداری بود. وی در رایله راهکارهایی افزود: بحث مترو نیاز به آموزش دارد. این موضوع فرهنگی و عمرانی است. نمی‌شود خط مترو را راه انداخت و هیچ رصدی کرد. بعدی می‌دانم عمدی در این کار باشد، اما قطعاً غفلت وجود دارد. حضور

علیرضا نثاری، عضو کمیسیون عمرانی مجلس در گفتگو با پایگاه خبری انتخاب بیان کرد: بانوان به مسوات مردان در توسعه کشور سهم دارند. فکر میکنم هیچ عقل سلیمی نیست که تفاوت زنان و مردان را به نقف مردان مصادره کند. وی با اشاره به اینکه در چند نقطه و ایستگاه این موضوعات وجود دارد، گفت: بعضاً مردم در این موضوع را دیدم که نیاز به ورود و اصلاح است؛ این اصلاح معنایش تفکیک نیست بلکه ارایه خدمات موثرتر، پایش با نصب روشنایی و...است. نثاری تصریح کرد: اینکه مدیریت مترو با شمرحی کردن این موضوع توسط شما یا من به عنوان مطالبه گر، تازه خواهد به این موضوع ورود کند، این نقض و ضعف مدیریتی است. تشخیص و رفع این موضوعات باید در دستورکار ماهانه مدیریت شهری باشد. بعضاً ممکن است راهکار اجرایی خاصی نباشد، یا نیاز به تأمین اعتبار سنگین داشته باشد، اما همین که بپذیرند اینجا یک ضعف است و باید رفع شود. اولین قدم است. نثاری خاطرنشان کرد: این ایراد به مدیریت شهری وارد است که تشخیص به موقع نبوده و احتمالا راهکار اجرایی برای حل آن ندارند.

وقتی یک نوزاد هم در تاکسی جا می‌ماند

اقتصادی و عملیاتی پشت آن شکل می‌گیرد. اما شاید جذاب‌ترین بخش ماجرا همان نوزاد شیرخوار باشد. این اتفاق، فارغ از جزئیات مورد، یک تلنگر جدی است. ما در دوره‌ای زندگی می‌کنیم که همزمان چندین کار انجام می‌دهیم؛ تماس می‌گیریم، پیام می‌خوانیم، خرید می‌کنیم، به جلسه بعدی فکر می‌کنیم و همزمان در حال رسیدن به مقصد هستیم. نتیجه این سبک زندگی، افزایش احتمال خطا و فراموشی است.

از این منظر، گزارش وسایل جامانده را می‌توان یک «آینه کوچک از زندگی شهری» دانست. ما نه فقط کارت و موبایل، بلکه بخشی از توجه و تمرکز خودمان را هم در مسیرها جا می‌گذاریم. شاید سؤال اصلی این نباشد که «چرا مردم این قدر وسایلشان را جا می‌گذارند؟»، سؤال جالب‌تر این است: اگر فقط یک تاکسی اینترنتی ۲۶۱ هزار کارت بانکی پیدا کرده، در کل اکوسیستم حمل‌ونقل شهری چه تعداد وسیله هر سال جا می‌ماند و هزینه واقعی این فراموش‌کاری برای اقتصاد و زندگی مردم چقدر است؟ شاید وقت آن رسیده باشد که «وسایل جامانده» را فقط یک بخش خدمات مشتری ندانیم، بلکه آن را به‌عنوان یک شاخص جالب برای سنجش حواس‌پرتی، سبک زندگی و حتی هزینه‌های پنهان زندگی مدرن بررسی کنیم.

شاهرود- خبرنگار اطلاعات:
مدیر تربیت بدنی دانشگاه صنعتی شاهرود از آمادگی این دانشگاه برای میزبانی هفدهمین المپیاد ورزشی دانشجویان پسر کشور که با حضور بیش از پنج هزار نفر و در ۱۸ رشته ورزشی از ۳۱ مردامده تا ۹ شهریور در این دانشگاه برگزار خواهد شد خبر داد.

مجتبی رحبی در نشست خبری خبرنگاران از میزبانی این دانشگاه در هفدهمین المپیاد فرهنگی- ورزشی دانشجویان پسر دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی کشور خبر داد و افزود: دانشگاه صنعتی شاهرود آماده میزبانی یکی از مهم‌ترین و بزرگ‌ترین رویدادهای ورزشی ملی در حوزه آموزش عالی است.

وی افزود: تمام تمهیدات لازم برای میزبانی شایسته از تیم‌ها، ورزشکاران و عوامل اجرایی این رویداد اندیشیده شده و تلاش شده است شرایط مناسبی برای حضور دانشجویان ورزشکار کشور در شاهرود فراهم شود.

مدیر تربیت بدنی دانشگاه صنعتی شاهرود با بیان اینکه قرآیند آماده‌سازی برای میزبانی این رویداد از دو سال قبل در دستور کار دانشگاه قرار گرفته است، تصریح کرد: موضوعاتی از جمله اسکان و خوابگاه ورزشکاران، محل‌های تمرین، فضاهای برگزاری مسابقات، خدمات مورد نیاز و مسائل شهری از مدت‌ها قبل مورد بررسی و برنامه‌ریزی قرار گرفته تا بهترین میزبانی از دانشجویان ورزشکار کشور انجام شود.

رحبی افزود: دانشگاه صنعتی شاهرود در میان ۶ دانشگاه نامزد شده، موفق شد میزبانی این دوره را از آن خود کندو برای دومین بار میزبان المپیاد ورزشی دانشجویی کشور باشد.

مخزن آب شرب باینگان تا زمان انجام بررسی‌های تکمیلی و حصول اطمینان از وضعیت آن، از مدار خارج شد

به دستور فرماندار شهرستان پاوه، جلسه مدیریت بحران بخش پاینگان با حضور جمعی از مسئولان و دست‌اندرکاران مرتبط، در محل بخشداری برگزار شد. به گزارش روابط عمومی بخشداری پاینگان در این جلسه، با توجه به مشاهده علائم گوارشی از جمله اسهال و استفراغ در تعدادی از شهروندان مرکز بخش، موضوع وضعیت آب شرب پاینگان به‌صورت ویژه مورد بررسی قرار گرفت و بر ضرورت انجام بررسی‌های فوری و اقدامات پیشگیرانه تأکید شد.

بر اساس بررسی‌های انجام‌شده، تاکنون منشأ بیماری و ارتباط قطعی آن با آب شرب برای مجموعه شهرداری بهداشت و درمان محرز نشده است و بررسی‌های تخصصی در این زمینه همچنان ادامه دارد.

با این حال، در راستای صیانت از سلامت شهروندان و به منظور مصیبات هرچه بیشتر در بهداشت و سلامت آب شرب، تصمیمات و تمهیدات لازم اتخاذ و مخزن آب شرب باینگان تا زمان انجام بررسی‌های تکمیلی و حصول اطمینان از وضعیت آن، از مدار خارج شد. همچنین سامانه‌ی و بررسی دقیق منشأ احتمالی آلودگی در محدوده اطراف مخزن آب شهر پاینگان در دستور کار قرار گرفت و دستگاه‌های متولی موظف شدند موضوع را با جدیت پیگیری کنند. در این مدت، تأمین و مدیریت آب شرب مورد نیاز شهروندان از طریق شرکت آب و فاضلاب انجام خواهد شد.

بخشدار باینگان ضمن تأکید بر اینکه موضوع با حساسیت و جدیت در حال مدیریت و پیگیری است، از شهروندان خواست ضمن حفظ آرامش، هیچ‌گونه نگرانی به خود راه ندهد و اخبار و اطلاعات را صرفاً از مراجع رسمی دنبال کنند. اتخاذ این اقدامات صرفاً در راستای رعایت جوانب احتیاط، پیشگیری و اطمینان هرچه بیشتر از سلامت آب شرب شهروندان انجام شده است.

در ادامه، موارد ضروری و موردنیاز برای تکمیل پروژه دفع فاضلاب شهر پاینگان و همچنین قرار گرفتن پروژه آبرسانی پاینگان در مدار، از طریق شرکت آب و فاضلاب استان در دست پیگیری قرار گرفت.

همچنین مقرر شد نظارت مستمر شبکه بهداشت و درمان بر وضعیت آب شرب و روند بررسی‌های بهداشتی ادامه داشته باشد تا نتایج بررسی‌ها به‌صورت دقیق مشخص و اقدامات لازم بر اساس نظر کارشناسی انجام شود.

در پایان، اعضای مدیریت بحران با حضور و بازدید از مرکز بهداری پاینگان از محل مخزن آب، چاه و شبکه جمع‌آوری فاضلاب نیز بازدید کردند و دستورات لازم برای پیگیری موضوع و رفع مشکلات موجود صادر شد. گفته می‌شود: سلامت و آرامش مردم در اولویت قرار دارد و آخرین وضعیت موضوع و نتایج بررسی‌های تخصصی، از طریق مراجع رسمی اطلاع‌رسانی خواهد شد.